

støttelsen, ville udgøre 2,500 à 3,000, og det Beløb, der saaledes vil blive Spørgsmaal om at bevilge i det omhandlede Djemed vil saaledes udgøre højest 300,000 Kr. Et Mindretal (Høst og Juul-Nyhensteen) har dog ikke uden megen Betænelighed kunnet gaa med til at bevilge et saa stort Beløb, idet de have forment, at en Sum af indtil 200,000 Kr. vil vise sig tilstrækkelig til Djemedets Opnaaelse, men efter Omstændighederne har Mindretallet dog ikke fundet aldeles tilstrækkelig Anledning til at stille særskilt Forslag i saa Henseende.

Et Mindretal (Jørg. Pedersen) slutter sig til Flertallets Vædringsforslag, men ikke helt til dets Motivering. Mindretallet vilde ikke i og for sig have næret Betænelighed ved Lovforslagets finansielle Virkninger, ligesom det heller ikke vilde have fundet det rigtigt at lade en Sølvmedaille træde i Stedet for den foreslaede Jubilæumsgave. Derimod kunde Mindretallet have sluttet sig til Tanken om, at alle Deltagere i Krigen 1848—50 fik tildelt en saadan Medaille, naar der ved Siden af ydedes en Pengegave til dem, der faldt i smaa Raar.

Da det under de foreliggende Omstændigheder næppe lader sig gøre at opnaa samstemmende Tilslutning til mere end en Jubilæumsgave til en Del af Veteranerne fra den første Slesvigste Krig, slutter Mindretallet sig hertil og det saa meget hellere, som det maatte paa Grundlag af de derved fremkomne Oplysninger vil være muligt senere at yde de paagældende en mindre, varig Hjælp. Mindretallet kan ganske tiltræde Flertallets Henstilling om, at Stellet mellem dem, der maa anses berettigede til at faa Del i Gaven, og dem, der af Hensyn til deres økonomiske Stilling ikke kunne komme i Betragtning, ikke maa blive sat for lavt.

Et andet Mindretal (Madsen-Møgel) er imod den Tankegang, at den paatænkte Hædersgave skal betragtes som en Understøttelse, om det end kan billige, at Flertallet forudsætter, at der ved Uddelingen af denne Understøttelse ikke blot skal tages Hensyn til

vedkommendes Trang, men i det hele taget, hvorvidt han maa betragtes som faldende i smaa Raar, samt at Bedømmelsen heraf skal foregaa efter et humant Skøn uden nogen alt for minutiøs Undersøgelse.

Mindretallet er af den Formening, at der i et Tilfælde som dette ikke bør være Tale om „Understøttelse“ eller „Trang“. En Hædersgave bør uddeles til alle Deltagere. At der af finansielle Grunde skulde være nogen Betænelighed ved i det foreliggende Djemed en Gang for alle af Statskassen at yde et Beløb paa omtrent 1½ Mill. Kroner, kan Mindretallet ikke indse. Noget andet er, at Flertallet maatte kan have nogen Ret i den Formening, at „ikke saa af de nævnte Personer ere saaledes situerede, at de sikkert ville føle sig ilde berørte, om man tilbød dem en Pengesum, som de ikke trængte til, og som de upaatvibelig end ikke ønskede at modtage.“ I Betragtning heraf har Mindretallet stillet Forslag i Udvalget om, at der maatte blive præget en Vædringsmedaille, helst i Guld, saaledes at vedkommende fik frit Valg mellem denne og den paatænkte Pengegave. Men da dette Forslag ikke har vundet Tilslutning fra nogen Side i Udvalget, finder Mindretallet det rigtigt at anbefale det foreliggende Lovforslag til uforandret Vedtagelse.

I Henhold til det anførte stilles derfor følgende

Vædringsforslag:

af Flertallet (Carstensen, Høst, M. P. Jensen, Juul-Nyhensteen, Jørg. Pedersen og M. Sørensen):

1) Lovforslaget affattes saaledes:

„Af Statskassen stilles i Finansaaret 1898—99 til Finansministerens Raadighed et Beløb af indtil 300,000 Kr. til Understøttelse af Mænd, som i Marene 1848—50 have staaet ved en til den danske Hær hørende Afdeling (Institution), medens denne var paa Krigsfod (Feltfod), eller som have været udkommanderede med eller som frivillig gjort